

ROSE

Karen

Nergens veilig

De Fontein

Proloog

Chicago, zaterdag 11 maart, 23.45 uur

‘Cynthia.’ Het was een nauwelijks hoorbaar gefluister, maar ze hoorde het toch.

Nee. Cynthia Adams kneep haar ogen stijf dicht en drukte haar achterhoofd hard in haar kussen. De zachtheid ervan stond in schrill contrast met de stijfheid van haar gespannen lichaam. Haar vingers klauwden in de lakens tot ze haar gezicht vertrok van pijn. *Niet weer.* Er welde een snik op in haar keel, woest en wanhopig. *Alsjeblieft. Ik kan dit niet nog een keer.* ‘Ga weg,’ fluisterde ze scherp. ‘Ga alsjeblieft weg en laat me met rust.’

Maar ze wist dat ze tegen niemand sprak. Als ze haar ogen zou opendoen, zou ze niets anders zien dan de duisternis in haar eigen slaapkamer. Daar was niemand. Toch bleef het afgrijselijke gefluister haar bespotten, zoals het al weken deed. Elke avond lag ze in bed... te wachten. Te wachten op de stem die haar ergste nachtmerrie was. Op sommige avonden sprak de stem. Andere avonden lag ze alleen maar gespannen af te wachten. Het was de wind. Het waren de schaduwen. Het was helemaal niets.

Maar het was echt. Ze wist dat het echt was.

‘Cynthia? Help me.’ Het was de stem van een kind dat in de nacht riep om getroost te worden. Een angstig klein meisje. Dat dood was.

Ze is dood. Ik weet dat ze dood is. Ze legde persoonlijk elke zondag lelies op het graf van Melanie. Melanie was dood.

Maar ze was hier. *Ze komt me halen.* Ze graaide blindelings het flesje van haar nachtkastje en slikte zonder water twee pillen. *Ga weg. Ga alsjeblieft weg.*

‘Cynthia?’ Het was echt. Zo heel echt. *God, help me alstublieft. Ik word gek.* ‘Waarom heb je het gedaan?’ Het gefluister vervaagde. ‘Ik moet weten waarom.’

Waarom? Ze wist niet waarom. Verdomme, ze wist niet waarom. Ze draaide zich om en begroef haar gezicht in het kussen. Ze maakte zich zo klein als ze maar kon. Ze hield haar adem in. En wachtte.

Het was stil. Melanie was weg. Cynthia stond zichzelf toe diep adem te halen. Ze sprong uit bed toen de geur haar neus binnendrong. *Lelies.* 'Nee.' Ze deinsde achteruit, niet in staat haar blik los te maken van het kussen, waar het topje van een enkele witte lelie net zichtbaar was.

'Het had jou moeten overkomen, Cynthia.' Het gefluister klonk nu scherper. 'Ik zou lelies op jouw graf moeten leggen.'

Cynthia haalde diep adem. Ze dwong zichzelf te herhalen wat haar psychiater haar had opgedragen te zeggen wanneer ze bang was. 'Dit is niet echt. Dit is níét echt.'

'Het is echt, Cynthia. Ik ben echt.' Melanie was geen kind meer, haar stem klonk nu als die van een boze volwassene. Cynthia huiverde bij het horen van het geluid. Melanie had het recht om kwaad te zijn. *Ik was laf.* 'Je bent al eens weggelopen, Cyn. Je verstopte je. Je kunt je niet weer verstoppert. Je zult me nooit, maar dan ook nooit weer alleen laten.'

Cynthia liep langzaam achteruit, tot ze met een bonk tegen de deur van haar slaapkamer kwam. Ze kneep haar ogen stijf dicht terwijl ze de harde, geruststellende deurknop vastgreep. 'Je bent niet echt. Je bent níét echt.'

'Het had jou moeten overkomen. Waarom heb je me in de steek gelaten? Waarom heb je me met hem alleen gelaten? Hoe kon je dat doen? Je zei dat je van me hield. Maar je liet me alleen. Met hem. Je hebt nooit van me gehouden.' Een snik deed Melanie's stem trillen en de tranen brandden Cynthia in de ogen.

'Dat is niet waar. Ik hield van je,' fluisterde ze wanhopig. 'Zo veel.'

'Je hebt nooit van me gehouden.' Melanie klonk nu weer als een kind. Een onschuldig kind. 'Hij heeft me pijn gedaan, Cyn. Dat was jouw schuld. Het was jouw schuld dat hij me pijn heeft gedaan... telkens weer. Waarom?'

Cynthia gaf een ruk aan de deurkruk en tuimelde achteruit de gang in, waar een enkele lamp brandde. En bleef stokstijf staan. Nog meer lelies. Overal. Ze draaide zich langzaam om en kon alleen maar staren. Ze bespotten haar. Staken de draak met haar gezonde verstand.

'Kom naar me toe, Cyn.' Melanie klonk nu vleiend. 'Kom. Het is

niet zo erg. Dan zijn we samen. Je kunt voor me zorgen. Zoals je had beloofd.'

'Nee.' Ze sloeg haar handen voor haar oren en rende naar de deur. 'Néé.'

'Je kunt je niet verstoppen, Cyn. Kom naar me toe. Je weet dat dat is wat je wil.' Ze klonk nu lief, zo lief. Melanie was zo lief geweest. Toen. Nu was ze dood. *Het is mijn schuld.*

Cynthia rukte de voordeur open. En onderdrukte een gil. Toen boog ze zich langzaam voorover en pakte de foto die bij haar voeten lag. Ze staarde vol afschuw naar het levenloze lichaam dat aan het touw bungelde en herinnerde zich de dag dat ze haar had gevonden. Melanie had daar gewoon... gehangen. Gebungeld...

'Daar heb jij me toe gedwongen,' zei Melanie kil. 'Je verdient het niet om te leven.'

Haar handen beefden terwijl ze naar de foto staarde. 'Dat is waar,' fluisterde ze.

'Kom dan bij me, Cyn. Alsjeblieft.'

Cynthia liep weer achteruit en tastte naar de telefoon. 'Bel dokter Chick. Bel,' mompelde ze. *Zij zal tegen me zeggen dat ik niet gek ben.* Maar de telefoon begon te rinkelen en ze liet hem geschrokken vallen. Ze staarde ernaar alsof het een levend iets was. Wachtte tot hij giftanden zou krijgen en beginnen te sissen. Maar hij ging alleen maar over.

'Neem op, Cynthia,' zei Melanie kil. 'Nu.'

Cynthia boog zich voorover en pakte de telefoon met trillende handen op. 'H-ha-hallo?'

'Cynthia. Met dokter Ciccotelli.'

Ze snakte opgelucht naar adem bij het horen van de kalme, bekende, levende stem. Cynthia liet haar schouders hangen. 'Ik hoor haar, dokter Chick. Melanie. Ze is hier. Ik hoor haar.'

'Natuurlijk hoor je haar. Ze roept je, Cynthia. Dat is je verdiende loon. Ga naar haar toe. Maak er een eind aan. Maak er nu een eind aan.'

'Maar...'. Tranen sprongen in haar ogen en liepen over haar wangen. 'Maar...' fluisterde ze.

'Doe het, Cynthia. Ze is dood en dat is jouw schuld. Ga naar haar toe. Ga doen wat je jaren geleden had moeten doen. Zorg voor haar.'

'Kom,' beval Melanie. Haar stem klonk opnieuw volwassen en bevelend. 'Kom.'

Cynthia liet de telefoon vallen, deinsde achteruit, vermoeid nu. *Ik ben moe. Zo ontzettend moe.* ‘Laat me slapen,’ fluisterde ze. ‘Laat me alsjeblieft slapen.’

‘Kom naar me toe,’ fluisterde Melanie terug. ‘Dan zal ik je laten slapen.’

Melanie had dat al zo vaak beloofd. Al zo veel nachten. Cynthia draaide zich om en staarde naar het raam. Aan de andere kant van het glas was de donkere nacht. Maar wat verder nog? Slaap. Rust.

Rust.

De woonkamer was leeg. Cynthia Adams was niet langer binnen het bereik van de camera. De beelden die werden doorgegeven naar de laptop vertoonden niet langer de ijsberende, wanhopige vrouw. Ze ging het doen. De spanning werd elk moment groter. Na vier weken ging Cynthia Adams het eindelijk doen. Na vier weken van enorme inspanning stond ze eindelijk op het punt haar verstand te verliezen. Nog een klein zetje en ze zou over de rand vallen. Hopelijk letterlijk.

‘Ze staat bij het raam.’ De vrouw op de passagiersstoel zag bleek terwijl ze de woorden mompelde. Haar handen beefden toen ze de microfoon zorgvuldig op haar schoot legde. ‘Ik kan dit niet meer aan.’

‘Je blijft het doen tot ik anders beslis.’

Ze kromp ineem. ‘Ze gaat springen. Laat me tegen haar zeggen dat ze moet stoppen.’

Stoppen? Die meid was net zo gek als Cynthia Adams. ‘Zeg dat ze moet komen.’ Ze deed niets. Er borrelde woede op. ‘Zeg dat ze moet komen, anders gaat je broer eraan. Je zou inmiddels moeten weten dat ik niet bluff. Zeg dat ze moet komen. Zeg dat je haar nodig hebt, dat je haar mist, dat ze het je verschuldigd is. Zeg tegen haar dat alles beter wordt als jullie samen zijn. Zeg het nu. En doe het met gevoel.’ Ze bleef nog steeds onbeweeglijk zitten. ‘Nú.’

Ze pakte de microfoon. Haar handen trilden. ‘Cyn,’ fluisterde ze. ‘Ik heb je nodig. Ik ben bang.’ Dat was ze ook. Niets zo goed als een dosis realiteit om het drama aan te wakkeren. ‘Kom alsjeblieft.’ Haar stem brak. ‘Het zal beter zijn. Alsjeblieft.’ Ze eindigde smekend fluis-terend.

Vanaf de bestuurdersplaats was het uitzicht op het raam van Adams

geweldig. De spiegelruit schoof langzaam open en Cynthia Adams verscheen. Haar dunne nachtjapon wapperde in de koude maartse wind. Ze zou een heel aantrekkelijk lijk worden. Heel erg Gloria Swanson. Wat een geweldige film was dat, *Sunset Boulevard*. Zo maakte Hollywood ze niet meer. Het zou een prachtige manier zijn om het te vieren. Popcorn en een oude film. Maar dat vieren zou er nooit van komen als Adams daar gewoon op haar balkon bleef staan. *Spring nou maar gewoon, verdomme.*

‘Zeg dat ze moet komen. Zorg dat ze springt. Laat zien wat je in huis hebt, schatje.’

Ze slikte moeizaam bij dat sarcastische kooswoordje, maar desalniettemin gehoorzaamde ze. ‘Cynthia, gewoon nog een stap. Nog een-tje. Ik wacht op je.’

‘Doe het nu als een kind. Als een klein kind.’

‘Alsjeblieft, Cynthia. Ik ben bang.’ Ze had een scala aan stemmen tot haar beschikking. Ze schakelde in een oogwenk van volwassene naar kind, van de dode Melanie naar psychiater Ciccotelli. ‘Kom alsjeblieft.’ Ze haalde diep adem en liet die huiverend ontsnappen. ‘Ik heb je nodig.’

En toen... succes. Een huiveringwekkende kreet maakte zich los uit de keel van de jonge vrouw terwijl Adams omlaagstortte. Tweëntwintig verdiepingen. Ze konden zelfs met de portieramen gesloten het geluid horen toen haar lichaam het trottoir raakte. Haar lijk zou misschien toch niet zo aantrekkelijk zijn. Maar schoonheid was subjectief en de aanblik van Adams die uitgestrekt op het plaveisel lag was... adembenemend. Het meisje op de passagiersstoel zat hysterisch te huilen.

‘Verman je. Je moet nog een telefoontje plegen.’

‘O mijn god, o mijn god.’ Ze wendde haar gezicht af van het raam toen de auto vlak langs het lichaam van Adams reed. ‘Ik kan niet geloven... Mijn god, ik moet overgeven.’

‘Niet in mijn auto. Pak de telefoon. Schiet op.’

Huiverend pakte ze de telefoon. ‘Ik kan het niet.’

‘Je moet. Neem snelkeuzetoets één. Dat is de vaste telefoon van Ciccotelli. Als ze opneemt zeg je dat je een bezorgde buurvrouw van Cynthia Adams bent en dat ze op de rand van het balkon staat en dreigt te springen.’

Ze belde en wachtte. ‘Ze neemt niet op. Ze slaapt.’

‘Bel dan nog een keer. Blijf bellen tot het prinsesje haar telefoon opneemt. En zet hem op de speaker. Ik wil het horen.’

De derde keer leverde resultaat op. ‘Hallo?’

Ze had liggen slapen. Alleen thuis op een zaterdagavond. Het was bevredigend om te weten dat dat aspect van Ciccotelli’s leven ook prima onder controle was. Na een por gehoorzaamde het meisje en ze bracht haar tekst stotterend uit. ‘Dokter Ciccotelli? Dokter Tess Ciccotelli?’

‘Met wie spreek ik?’

‘Met een... buurvrouw van een van uw patiënten. Cynthia Adams. Er is iets aan de hand. Ze staat op de rand van het balkon. Ze dreigt te gaan springen.’ Het meisje maakte met gesloten ogen een einde aan het gesprek en liet de telefoon op schoot vallen. ‘Ik ben klaar.’

‘Voor vanavond.’

‘Maar...’ Ze keek met een ruk opzij, haar mond open. ‘Je zei –’

‘Ik zei dat ik je broer in leven zou houden als je me hielp. Ik heb je hulp nog steeds nodig. Blijf oefenen op Ciccotelli’s stem. Je zult haar over een paar dagen nog een keer moeten doen. Voor vanavond zijn we klaar. Als je één woord zegt, gaat je broer eraan.’

Ciccotelli was in aantocht. *Laat de spelen beginnen.*

I

Zondag 12 maart, 00.30 uur

Normaal gesproken kwamen er meer mensen af op een zelfmoord, zelfs in een dure wijk als deze, dacht rechercheur Aidan Reagan bitter terwijl hij het portier van zijn auto achter zich dichtsloeg. Hij kromp even ineem door de koude, snijdende wind die van het meer kwam. Maar de meeste mensen met een beetje verstand bleven op een avond als deze binnen. Aidan kon zich die luxe niet veroorloven. De meldkamer had gebeld en zijn partner en hij waren aan de beurt. Voor een verrekte zelfmoord.

Dit leidde af van de kindermoord waar hij de afgelopen twee dagen onderzoek naar had gedaan. Hij had de pest aan kindermoorden, maar hij dacht dat hij nog een beetje meer de pest had aan zelfmoorden. Hij kon alleen maar hopen dat hij deze springer snel van tafel kon vegen zodat hij zich kon concentreren op het vinden van de degene die de nek van een zesjarig kind als een twijgje had gebroken.

De mensen die op de stoep stonden te kijken leken twintigers die thuiskwamen na een avondje uit. Ze stonden zwijgend te wachten, hun blik op het tafereel gericht met een morbide mengeling van afschuw, fascinatie en medeleven. De afschuw kon Aidan begrijpen. Geen enkel lijk was een aangename aanblik, maar een duik van tweeëntwintig verdiepingen was een stapje voorbij zomaar afschrikwekkend. Wat het medeleven aanging... Aidan zou dat van hem bewaren voor echte slachtoffers. Degenen die zeiden dat zelfmoord een misdaad zonder slachtoffers was, hadden duidelijk nooit de familie op de hoogte hoeven brengen.

Hij wel.

Hij wenste dat de morbide sensatiezoekers dat deel ervan konden zien. Dan zouden ze een dergelijk tafereel misschien niet zo verdomd fascinerend vinden. Maar ze gedroegen zich in ieder geval keurig en

bleven netjes achter het gele lint staan dat de agenten die als eersten ter plaatse waren gekomen tussen twee lantaarnpalen hadden gespannen. Af en toe verbrak het gestamp van koude voeten de onnatuurlijke stilte. Een van de agenten stond bij het gele lint aan de stoeprand, de andere stond op het trottoir met zijn rug naar het lichaam.

Aidan kwam naderbij met zijn penning in de hand. Het voelde na vier maanden nog steeds vreemd om op een uniform af te stappen in plaats van er een te dragen. ‘Reagan, Moordzaken,’ zei hij kortaf, en toen bleef hij stokstijf staan, eerst vanwege de stank, toen vanwege de aanblik. De maag waarvan hij zou hebben gezworen dat die na twaalf jaar bij de politie wel ergens tegen kon draaide om. ‘Mijn god.’

De agent knikte met een strak gezicht. ‘Dat zeiden wij ook.’

Aidans blik ging snel omhoog langs de muur van identieke balkons en weer omlaag en bleef rusten op de ijzeren spies die uit wat de borst van de vrouw was geweest stak. Haar borst was nu opengescheurd, waardoor versplinterd bot zichtbaar was en... ingewanden. Hij bleef een ogenblik staan staren terwijl hij dacht aan die andere keer dat hij zoiets had gezien. Hij rechtte zijn rug. Dit leek in niets op die andere. Dat andere slachtoffer was onschuldig geweest. De vrouw die hier lag... ze was dood door haar eigen toedoen. *Geen medeleven*, hield hij zichzelf voor.

Deze vrouw had zich vanaf de tweeëntwintigste verdieping op het beton gestort – en op een gietijzeren sierhek. Het hek was maar een centimeter of dertig hoog en bestond voornamelijk uit omgekeerde U's, maar om de anderhalve meter of zo stak een spijl omhoog. De kracht van de inslag had haar letterlijk opengereten en haar bloed was in een straal een meter verderop op een berg vieze sneeuw gespoten. ‘Precies in de roos,’ mompelde hij.

De agent vertrok zijn gezicht. ‘Dat kun je wel zeggen.’

Aidan richtte zijn blik op het strakke gezicht van de agent. ‘Wie ben jij?’

‘Ik heet Forbes en die daar, die het publiek op afstand houdt, is mijn partner, DiBello.’ Forbes vertrok zijn gezicht. ‘Ik heb de toss verloren.’

Aidan liet zijn blik langs de gezichten gaan van de zwijgende toeschouwers die helemaal niet op afstand gehouden hoefden te worden, maar hé, een toss was een toss. Hij had er gedurende zijn jaren in uniform meer dan genoeg verloren. ‘Heeft iemand iets gezien?’

‘Twee zeventienjarigen zeggen dat ze rond middernacht van de

tweeëntwintigste verdieping is gesprongen.' Forbes wees met een in een zwarte handschoen gestoken vinger naar boven. 'Het is dat balkon daar, waar de gordijnen wapperen in de wind, derde van links.'

'Is ze geduwd?'

'Die gasten hebben niets gezien. Ze zeiden dat ze een soort van zwevend naar de balustrade ging.'

Aidan fronste zijn voorhoofd. 'Zwevend? Als een geest of zo?'

Forbes haalde zijn schouders op. 'Dat is wat ze zeiden. Ze bleven het maar herhalen. Ik heb ze achter in de politieauto gezet tot u met ze kon praten. Ze zijn behoorlijk van streek.'

'Arme kinderen.' Zij verdienen het medeleven. Deze gebeurtenis zou ze lange tijd blijven achtervolgen. Ze waren nog maar zeventien jaar, net een jaar ouder dan zijn eigen zus. Hij huiverde bij de gedachte dat Rachel zoiets vreselijks zou zien. Toen knikte hij even in de richting van de toeschouwers. 'Iemand die haar kende?'

'Dat heeft DiBello gevraagd, maar niemand kende haar.'

Aidan keek naar het gezicht van de vrouw. Haar gelaatstrekken waren nu los en sponzig. Er sijpelde bloed uit haar oren, neus en geopende mond. Het ijzeren hek had de grootste klap opgevangen, maar elke val van zo'n hoogte verpletterde de schedel en de rommel werd voornamelijk bij elkaar gehouden door de hoofdhuid. Het gezicht werd als het ware vloeibaar, wat het de macabere indruk gaf van gesmolten was. 'Zelfs als ze haar kenden, zou niemand haar nu nog herkennen. We moeten dat appartement in vanwaaruit ze is gesprongen. Is de huismeester in de buurt?'

'Ik heb bij hem aangeklopt, maar hij is niet thuis. Volgens een van de burens is hij naar een wedstrijd van de Bulls.'

'Die wedstrijd is al twee uur geleden afgelopen. Waar is hij nu?'

'Ik heb hem opgepiept. Ik zal proberen erachter te komen waar zijn stamkroeg is.'

'Bedankt. Kunnen we het publiek naar de andere kant van de straat dirigeren? En zorg dat niemand foto's maakt. Zeg tegen je partner dat hij zijn ogen open moet houden voor eventuele mobiele telefoons.' Aidan haalde zijn eigen mobieltje tevoorschijn en belde voor een huiszoekingsbevel en een lijkschouwer. Toen ging hij op zijn hurken zitten om het lichaam beter te bekijken. Ze was gehuld in zwarte kant en zijde en hij vroeg zich af of ze zich speciaal voor de gelegenheid had gekleed. Als dat zo was, dan werd het effect tenietgedaan

door de spies. En de ingewanden die op het beton dropen. Hij slikte moeizaam. Iemand zou er een vreselijke klus aan hebben om de rommel op te ruimen. Dat was de ellende met zelfmoorden, dacht hij bitter. Ze wilden er met dramatische flair uit stappen, maar ze dachten nooit aan de gevolgen voor anderen. Voor de mensen die ze achterlieten. Voor de mensen die moesten schoonmaken.

Egoïstisch. Zo verdomd overbodig. *Verdomme.*

Het drong tot hem door dat hij zijn vuisten had gebald en ontspande ze heel bewust. *Beheers je, Reagan.* De diepe ademteug die hij nam vulde zijn neus met de metalige geur van warm bloed en de smerige stank van gescheurde darmen, maar hij ving ook heel vaag de geur van kaneel op toen voetstappen op de sneeuw achter hem kraakten. Zijn partner was gearriveerd.

‘Wat een manier om te gaan,’ verklaarde Murphy op zijn kalme manier.

Aidan wierp een boze blik achterom. ‘Wat een manier om je familie te behandelen. Ik kan niet wachten om dat bezoek af te leggen.’

‘Eén ding tegelijk, Aidan,’ zei Murphy rustig, maar zijn blik was vriendelijk en begripvol en Aidan voelde zich klein. ‘Wat weten we eigenlijk?’

‘Alleen maar dat ze van de tweeëntwintigste verdieping is gesprongen. Twee getuigen zeiden dat ze aan kwam “zweven”, wat dat ook mag betekenen. Ik heb nog niet met hen gesproken. Wat haar betreft, ze was jong. Haar armen maken een goedgevormde indruk.’ Hij concentreerde zich op de ledematen, de enige lichaamsdelen die redelijk ongeschonden waren gebleven. ‘Misschien achter in de twintig of begin dertig.’ Hij wees naar een hand die over de omgekeerde U van het hekje hing. ‘Grote diamant aan haar rechterhand, geen sporen van ringen aan haar linker, dus ze is waarschijnlijk niet getrouwd. Iemand beschikt over veel geld. Die ring kost een flinke duit. Haar armen en handen hebben op het eerste gezicht geen defensieve verwondingen.’

Murphy kwam op zijn hurken naast hem zitten. ‘Opvallende kleuren.’

Haar lange nagels waren fel bloedrood gelakt. ‘Dat viel me ook op. Dat rood dat zo afsteekt tegen het zwarte kant heeft een bedoeling.’

Murphy haalde zijn schouders op. ‘Het zou niet de eerste keer zijn dat een springer een blijvende indruk wilde achterlaten. Niemand die haar kende?’

Aidan kwam overeind. 'Nee. Ik hoop dat het appartement waar ze is gesprongen haar eigendom is. Ik heb al een huiszoekingsbevel aangevraagd en de lijkschouwer is onderweg. Laten we maar gaan praten met die gasten die –'

'Laat me erdoor.' De stem sneed door de nacht – zacht, maar toch vol autoriteit.

'Mevrouw, u kunt hier niet langs. Blijf alstublieft achter de afzetting.'

Aidan keek op tijd op om de arm van agent DiBello omhoog te zien komen om een vrouw tegen te houden. Ze was gekleed in een bruine wollen jas en haar donkere haar wapperde in de wind, zodat haar gezicht erachter schuilging.

Ze sprak opnieuw. Haar stem klonk kalm en rustig, maar bevelend. 'Ik ben haar dokter. Laat me erlangs, agent.'

'Laat haar door,' riep Murphy en DiBello gehoorzaamde, maar Aidan stapte naar voren en hield haar opnieuw tegen voor ze de plaats delict kon verstoren. Ze ging op haar tenen staan, maar was nog steeds niet lang genoeg om over zijn schouder te kunnen kijken. Aidan legde zijn hand op haar schouder en duwde haar zachtjes omlaag. Ze verstijfde, maar verzette zich niet.

'Mevrouw, we wachten op de lijkschouwer. Er is niets wat u nu kunt doen.'

Ze deed een stap achteruit en werd heel stil. 'Is ze gesprongen?'

Aidan knikte. 'Het spijt me, mevrouw. Misschien kunt u ons vertellen...' Maar zijn woorden stierven weg toen ze het haar uit haar gezicht streek en de onmiddellijke herkenning een nieuwe golf van woede veroorzaakte, die zijn bloed deed koken. 'U bent Ciccotelli.' Dokter Tess Ciccotelli. De vrouw was geen arts. Ze was een psych. Dat alleen al zou erg genoeg zijn geweest, maar 'Miz Chick' had nogal naam gemaakt.

Ze was niet een huis-tuin-en-keukenpsychiater van het soort haat-je-je-moeder? Ze was een overdreven begripvolle psych die weken van gedegen politiewerk door de pot had gespoeld toen ze in de getuigenbank zat en kalm beweerde dat een moordenaar die de moord op drie kinderen en een politieman *had bekend* niet in staat was terecht te staan. Vier rouwende families werd genoegdoening ontzegd omdat een 'dokter' beweerde dat de moordenaar krankzinnig was.

Natuurlijk was die klootzak krankzinnig. Hij had bekend dat hij

drie onschuldige meisjes wreed had omgebracht. Baby's. Hij had met blote handen een ervaren politieman gewurgd die probeerde hem op te pakken. Dat hij gek was maakte hem geen spat minder schuldig. Nu zat die hufter lekker in een psychiatrisch ziekenhuis in Chicago bloemenhangers te maken in plaats van in een cel van twee bij drie op een dodelijke injectie te wachten. Het was niet eerlijk. Het klopte niet. Maar het was wel gebeurd. En deze vrouw had ervoor gezorgd dat het zover was gekomen.

Aidan was erbij geweest. Hij had samen met andere agenten in de rechtszaal gezeten en tegen beter weten in gehoopt dat Ciccotelli van mening zou veranderen, gehoopt dat ze het juiste zou doen. Hij herinnerde zich hoe de ouders van de meisjes zachtjes hadden zitten huilen, wetend dat ze die dag geen gerechtigheid zouden vinden. Hoe de echtgenote van de politieman vooraan had gezeten, omringd door een zee van haar steunende agenten. Ciccotelli had niet met haar ogen geknipperd en alleen maar strak voor zich uit gekeken met die koele bruine ogen.

Net zoals ze nu naar hem keek. 'En u bent?' wilde ze weten.

'Rechercheur Aidan Reagan. Dit is mijn partner Todd Murphy.'

Ze kneep haar ogen licht samen terwijl ze zijn gezicht bestudeerde en het lukte hem maar net om zijn boze blik vol te houden. Vanaf zijn plek in de rechtszaal had ze er keurig verzorgd en verfijnd uitgezien. Onbenaderbaar. Van dichtbij lag er een woeste schoonheid in haar trekken, maar ze bleef onbenaderbaar. Ook hij kneep zijn ogen samen toen ze zich tot Murphy wendde. 'Todd, wil je je partner alsjeblieft vragen om aan de kant te gaan? Ik kan haar in ieder geval voor jullie identificeren.'

Murphy pakte haar voorzichtig bij de arm. 'Tess, dat wil je niet doen. Ze is... Ze is echt geen fraaie aanblik.'

Aidan deed een stap opzij en zwaaide spottend galant zijn arm. 'Als de goede dokter wil kijken, laat haar dan vooral haar gang gaan.'

Murphy wierp hem een waarschuwend blik toe. 'Aidan.'

'Het geeft niet, Todd,' mompelde ze, en zonder een spier te verrekken deed ze een stap naar voren. Ze bleef een volle minuut naar het lichaam staren voor ze zich naar hen omdraaide. Haar gezicht was volledig in de plooi en haar ogen nog steeds koel. 'Ze heette Cynthia Adams. Ze had geen naaste familie.' Ze nam een visitekaartje uit haar jaszak en gaf dat met vaste hand aan Murphy. 'Bel me maar

als je vragen hebt. Ik zal ze zo goed mogelijk beantwoorden.'

En met die woorden draaide ze zich om en maakte aanstalten om naar een grijze Mercedes te lopen die achter Murphy's Ford stond geparkeerd. Aidans ergernis kreeg de overhand.

'En dat is het?'

'Aidan,' waarschuwde Murphy. 'Niet nu.'

'Als het nu niet kan, wanneer dan wel?' Hij hield zijn stem in bedwang omdat hij zich bewust was van de menigte die in de buurt stond. 'Ze komt hierheen gezwierd en identificeert zo koel als ik weet niet wat het slachtoffer. En daarna loopt ze gewoon weer weg? Hoe zit het met de reden waarom ze van tweeëntwintighoog is gesprongen, dókter? Dat zou u moeten weten, hè?' *En het zou je iets moeten kunnen schelen, verdomme*, dacht hij boosaardig. *Je zou érgens om moeten geven*. 'Wat voor soort dokter bent u in vredesnaam?' besloot hij met sissende stem en hij zag dat ze aarzelde, haar handen diep in haar zakken.

Ze haalde een handschoen uit haar zak en trok die met haar rug naar hen toe aan. 'Bel me als je me nodig hebt, Todd,' was het enige wat ze zei voor ze wegliep.

Murphy's ogen schitterden terwijl hij beide wangen naar binnen zoog. 'Aidan, ik zei: niet nú.'

Aidan draaide zich met een ruk om, haar verder negerend. 'Wat doet het er ook toe? Het is niet zo dat het haar iets kan schelen.'

'Je hebt geen idee waar je het over hebt. Je kent haar niet.'

Aidan keek achterom. Murphy keek toe terwijl Ciccotelli de straat overstak. Zijn gezicht was één grote, absoluut onkarakteristieke afkeurende blik. 'En jij wel?' Hij zou het nooit hebben verwacht. De eerbiedwaardige Todd Murphy was ten prooi gevallen aan de charmes van een kil stuk vreten als Miz Chick. *Nou, dat zal mij niet overkomen*.

Murphy blies boos zijn adem uit, die onmiddellijk in damp veranderde. Heel even leek er een barrière tussen hen te hangen. Toen was de barrière verdwenen, samen met de afkeurende blik, en Murphy staaarde naar Ciccotelli met een triestheid die Aidan tot nadenken stemde. 'Ja. Om eerlijk te zijn wel. Ga met die tieners praten, Aidan. Ik ben zo terug.'

Aidan schudde zijn onzekerheid van zich af. Laat Murphy die ijspegel maar voor zijn rekening nemen. Hij had andere dingen te doen, zoals een plaats delict beheren zodat de lijkschouwer kon oprapen

wat er nog over was van Cynthia Adams, en dan konden ze allemaal naar huis. Hij zou die tieners een verklaring afnemen, haar appartement doorzoeken naar een identiteitsbewijs, en daarna zou hij hier als de sodemieter vandaan gaan.

Nog een minuut. Geef me nog één minuut. Tess Ciccotelli zong de woorden in haar hoofd, een mantra om haar zelfbeheersing te bewaren tot ze alleen was. Cynthia was dood. Lieve god. Ze lag daar op straat, in stukken gereten...

Niet aan haar denken. Je moet niet aan haar denken, dood en verminkt. Ga ervandoor. Ga snel. Nog een minuut. Dan kun je instorten, Tess. Maar nog niet.

Ze morrelde met de sleutel in het portierslot, zich bewust van Todd Murphy en zijn partner die achter haar stonden en toekeken. Todd en zijn heel kwade partner, wie hij ook mocht zijn. Hij zei dat hij Aidan Reagan heette, herinnerde ze zich terwijl ze er eindelijk in slaagde de sleutel in het slot te steken en het portier open te trekken. Ze dwong zich te concentreren op het beeld van de koude blauwe ogen van de man. Hij was zo kwaad geweest. Nee, hij was furieus geweest. *Gewoon weer een –*

‘Tess?’

Verdomme. Ze stuntelde met haar sleutels en ze vielen op de donkere straat, waar ze onder haar auto gleden. Ze haalde diep adem. Zo dichtbij. ‘Niets aan de hand, Todd. Ga je werk maar doen.’

‘Daar ben ik mee bezig. Tess, je staat te beven.’

‘Todd, alsjeblieft.’ Haar stem haperde vernederend. ‘Ik moet hier vandaan.’

Hij pakte haar bij de arm en hielp haar in de bestuurdersstoel. ‘Je zou niet moeten rijden, Tess. Laat me iemand bellen die je naar huis kan brengen.’

‘Er is niemand,’ zei ze verdoofd. ‘Daarom duurde het zo lang voor ik hier was. Ik heb mijn partners gebeld en mijn vrienden. Ik ga nooit in mijn eentje naar het huis van een patiënt. Dat hoort niet. Dat is niet ethisch.’ Ze zat te raaskallen en leek daar niet mee te kunnen ophouden. ‘Niemand was thuis, dus ben ik toch maar gekomen.’ Ze sloot haar ogen. Ze deed ze weer open toen het enige wat ze zag Cynthia was die... daar lag. ‘En ik was te laat.’

‘Dit is niet jouw schuld, Tess,’ zei Murphy vriendelijk. ‘Dat weet je.’

Er welde een snik op. Tess duwde die vastberaden weer terug. ‘Ze is dood, Todd.’ Hoe stom was dat? Cynthia Adams lag ontdaan van haar ingewanden op straat, haar hoofd was een gelatinepudding en haar darmen lagen open en bloot. Ja, ze was inderdaad dood.

‘Ik weet het.’ Hij pakte haar hand en kneep er even in. ‘Hoe wist je dat je vanavond hier moest zijn, Tess? Heeft ze je gebeld?’

Tess schudde haar hoofd. ‘Nee, ik kreeg een anoniem telefoontje van een van de bureaus.’

‘Waarom is ze gesprongen?’

Zijn stem was kalm, zo vriendelijk en zacht, en beukte op de dam die haar tranen in bedwang hield. ‘Verdomme, Todd, laat me gaan. Alsjeblieft. Ik zal morgen met je praten, dat beloof ik.’

‘Ik laat je pas gaan als ik zeker weet dat alles in orde is met je.’

Tess haalde opnieuw diep adem en liet die langzaam weer ontsnappen. Ze greep het stuur met beide handen vast en keek over Murphy’s schouder naar waar zijn partner naast een politieauto stond. Zijn harde gezicht werd verlicht door het felle licht van de zwaailichten. Hij keek in hun richting. Sloeg haar gade. Zelfs op deze afstand kon ze de doordringende blik van de man voelen. Zijn vijandigheid. Die intense blauwe ogen fonkelden en zijn gezicht stond strak. ‘Je hebt een nieuwe partner,’ mompelde ze terwijl ze haar blik niet afwendde, net zomin als Reagan.

‘Ja. Aidan Reagan.’

Aidan Reagan. ‘Is hij familie van Abe Reagan?’ Ze kende Abe Reagan. Vertrouwde hem. Ze vertrouwde zijn vrouw Kristen ook. Het waren goede mensen.

‘Aidan en Abe zijn broers.’

‘Dat verklaart het dan.’ Aidan Reagan was net zo knap en donker als zijn broer. Ze hadden allebei donker haar, dezelfde blauwe ogen, hoewel die van Aidan harder waren, grimmiger dan die van zijn broer. Zijn gezicht was scherper en zijn kaak een beetje vierkanter. Zijn mond... zachter, voor hij beseftte wie ze was. Hij had het vermogen tot medeleven. *Alleen niet met mij.*

‘Tess, hij...’ Murphy hikkelde en hield zijn mond.

‘Mag me niet,’ zei ze kalm. ‘Dat geeft niet, Todd. Er zijn er niet veel die me mogen.’

Zijn zucht was diep. ‘Hij was erbij, Tess, die dag in de rechtszaal.’

Murphy hoefde niet uit te leggen welke rechtszaal. Ze wisten al-

lebei welke. Harold Green had drie kleine meisjes vermoord, op een gruwelijke manier. Maar de dakloze had geen kleine zesjarige meisjes met blonde vlechtjes en een tandeloze lach gezien. Hij had duivels gezien met bloederige slagstanden die hem kwamen verslinden. Daar had ze aanvankelijk sceptisch tegenover gestaan, maar na uren van observatie en overleg met de artsen van de gratis kliniek die Harold Greens schizofrenie in de loop van vele jaren hadden behandeld, geloofde ze hem. Hij was werkelijk krankzinnig. En als zodanig was hij volgens de wet niet verantwoordelijk voor zijn daden. Dus had ze getuigd, nauwelijks in staat om haar blik koel te houden en haar stem vast te laten klinken, ondanks de tientallen gezichten die haar vol verachting aanstaarden.

Alle politiemensen die die dag de rechtszaal bevolkten vonden haar kil. Ze vonden dat ze zich makkelijk in de luren liet leggen door een moordenaar. Ze dachten dat ze daar onaangedaan zat terwijl de moeders van die kleine meisjes zo meelijwekkend huilden.

Ze hadden er zo ontzettend naast gezeten.

Dat onderzoeker Aidan Reagan onder hen was geweest verklaarde een hoop. Aan de andere kant van de weg stond Reagan nog steeds naar haar te staren met een minachting die hij niet probeerde te verbergen. Tess was de eerste die haar blik afwendde en richtte die weer op Murphy's bezorgde gezicht. 'Ik begrijp het.'

'Nee, dat doe je niet. Niet helemaal. Hij was degene die het derde meisje heeft gevonden.'

Ze verstevigde haar greep op het stuur. Zij was die dag bij Green geweest. Zij was degene die de locatie van het derde kind bij hem had losgepeuterd. Hij had gezegd dat het meisje nog leefde. Maar toen de politie ter plaatse kwam, zagen ze dat dat niet het geval was. Ze had niet geweten wie het meisje had gevonden. Dat had ze ook niet echt willen weten. Dat ze te laat was geweest voor dat kleine meisje was een bittere pil.

Hoeveel erger moest het zijn geweest voor de man die het levenloze lichaampje had aangetroffen? 'Dat verklaart dan een heleboel. Hij heeft het recht om kwaad te zijn.'

'Hij is een goede vent, Tess. Een goede politiemann.'

Ze knikte. 'Het is al goed, Todd. Ik begrijp het echt.' En dat was zo. Meer dan iemand wel beseftte. 'Wil je mijn sleutels even pakken? Ze zijn onder de auto gevallen.'

Murphy zuchtte. 'Oké. Ik bel je morgen. Ik moet toegang hebben tot het dossier van Cynthia Adams.' Hij zocht tastend onder haar auto en kwam omhoog met haar sleutelbos.

Tess knikte en ze voelde een zekere opluchting toen de motor tot leven kwam. Ze maakte aanstalten om het portier dicht te trekken, maar stopte. 'Zeg tegen je partner...' Het zou niets uitmaken, wat ze ook zou zeggen. 'Laat maar. Bedankt, Todd. Zoals altijd.'

Haar handen beefden toen ze bij het trottoir wegreed. Ze gunde zichzelf drie straten en stopte toen in een zijstraatje. Ze legde haar voorhoofd op het stuur en liet de tranen komen. *Verdomme, Cynthia. Waarom heb je me niet gebeld? Waarom heb je jezelf dit aangedaan?*

Maar ze wist waarom. Net zo goed als ze wist dat ze niets had kunnen doen om de vrouw tegen te houden. Ze hielp de cliënten die geholpen wilden worden. De overigen deden wat ze wilden doen. Dat wist ze. Maar dat weerhield haar er toch niet van om verdriet te hebben.

Cynthia Adams had een leven geleid vol pijn en verwrongen schuldgevoel vanwege gebeurtenissen waar ze geen zeggenschap over had gehad. Maar ze had wel zeggenschap gehad over haar eigen dood. Daar zat een zekere ironie in.

Tess reed, helemaal leeg en uitgeput, haar auto de straat uit en in de richting van haar appartement. Er zou vanavond geen sprake zijn van rust. Cynthia's dossier was centimeters dik. Het zou meer dan een paar uur vergen om de relevante feiten eruit te halen voor Todd Murphy en zijn boze partner. Dat was het minste wat ze kon doen, voor Aidan Reagan en Cynthia Adams.

En misschien voor zichzelf.

Lees verder in *Nergens veilig*

Van Karen Rose verschenen bij De Fontein:

Sterf voor mij (2008)
Schreeuw voor mij (2009)
Moord voor mij (2010)
De dood in haar ogen (2011)
De mond gesnoerd (2012)
Van mij alleen (2013)
In vertrouwen (2014)
Heb je me gemist? (2014)
Wreed weerzien (2014)
Over de schreef (2015)
Op de hielen (2015)
Niemand zeggen (2016)
In de val (2016)
In het donker (2017)
In het vizier (2017)
Op het spel (2018)
Niets te vrezen (2018)
Het kwaad in jou (2019)
Nergens veilig (2019)

Eerste druk oktober 2019

Oorspronkelijke titel *You Can't Hide*

This edition published by arrangement with Grand Central Publishing, New York, New York, USA. All rights reserved

Copyright © 2006 by Karen Rose Hafer

The moral right of the author has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2019 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Hans Verbeek

Omslagontwerp Studio Jan de Boer, Utrecht

Omslagillustratie © Tracie Taylor / Trevillion Images

Opmaak binnenwerk Text & Image, Assen

ISBN 978 90 261 4776 0

ISBN e-book 978 90 261 4777 7

ISBN luisterboek 978 90 261 5093 7

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

www.karenrosebooks.com

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.